

Η χάρη του Θεού δεν εξαγοράζεται (Μοναχή Θεοδώρα, Ι.Μ.Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/22dbL8Q>]

Με το βάπτισμα διατίθεται μια καινούρια διαθήκη μεταξύ του Θεού και του ανθρώπου. Ο Θεός χαρίζει στον πιστό την πολύτιμη γνώση του Προσώπου Του, τη δύναμή Του να παλαίψει με τα πάθη και την ικανότητα να Τον αγαπήσει αληθινά. Ανακαινίζει όλη τη φύση του ανθρώπου και τον ενδύει με τον δικό Του φωτεινό ιμάτιο, την αθάνατη και αιώνια ενέργεια της φύσεώς Του. Ο πιστός γίνεται, σύμφωνα με τον Απόστολο Πέτρο, θείας φύσεως κοινωνός[12].

Σύμφωνα με τον Άγιο Νικόλαο Καβάσιλα η συμφιλίωση του ανθρώπου με τον Θεό πραγματοποιείται με δύο τρόπους: Πρώτα με τη μύηση του ανθρώπου στα Μυστήρια της Εκκλησίας και έπειτα με την εξάσκηση της θελήσεώς μας στην αρετή[13]. Ο πιστός γίνεται μέλος του Σώματος του Χριστού με το Βάπτισμα και

το Χρίσμα και διατηρεί τη χάρη με την Εξομολόγηση και μετοχή στο Άγιο Σώμα και Αίμα του Κυρίου. Για να γίνει αυτή η μεταβολή στη ζωή του Χριστιανού πρέπει ο ίδιος να ασκήσει το θέλημά του συνειδητά με πίστη και πόθο και να εργασθεί στον έσωθεν άνθρωπο τον ανακαινούμενον[14] με την τήρηση των εντολών του Θεού· όχι για λόγους ηθικούς, αλλά ακριβώς για να διαφυλάξει αρρύπωτο και αμόλυντο το ένδυμα της αφθαρσίας και άθραυστη την πνευματική σφραγίδα, διατηρώντας τη μεγάλη δωρεά που έλαβε στο Μυστήριο[15], διότι, όπως μας λέει ο Γέροντας Σωφρόνιος: «υπάρχει μεγάλος κίνδυνος από τη λήψη της χάριτος ... όταν ο Θεός μας εγκαταλείπει, η ζωή γίνεται αληθινά τρομερή»[16]. Γι' αυτό είναι απαραίτητο ο πιστός να αθλήσει νόμιμα[17] και κάποτε σκληρά μετά από την έλευση της χάριτος για να τη διαφυλάξει. Όπως ο Κύριος Ιησούς είχε την ανθρώπινη θέληση Του πλήρως και και ελευθέρως συμμορφωμένη στη θεϊκή θέληση, ανάλογα πρέπει να γίνει και στον άνθρωπο, το θέλημα του να υποταχθεί πλήρως και ελευθέρως στο άγιο θέλημα του Θεού και το τελευταίο να καταστεί ο οδοδείκτης της ζωής του.

Με την τήρηση των εντολών η ζωή του Θεού γίνεται η ζωή του ανθρώπου. Η τήρησή τους βέβαια δεν είναι εύκολη[18] και για τον άνθρωπο στην πεπτωκυία κατάστασή του είναι αδύνατη χωρίς τη βοήθεια και τη χάρη του Θεού. Σύμφωνα με τον μεγάλο άγιο Ιεράρχη της Ρωσίας, Φιλάρετο Μόσχας, η χάρη του Θεού είναι το ενδιάμεσο «βασίλειο», που γεφυρώνει το μεγάλο χάσμα μεταξύ της άκτιστης και αιώνιας Βασιλείας του Θεού και του κτιστού και πρόσκαιρου βασιλείου των ανθρώπων. Χωρίς τη θεία χάρη είναι αδύνατο ο άνθρωπος να διακρίνει τα χαρακτηριστικά του Θεού μέσα στις εντολές Του. Παραμένει αμύητος στην εν Χριστώ ζωή και ζει την πρόσκαιρη ζωή του σε ψυχολογικό επίπεδο, αγνοώντας την πνευματική της διάσταση.

Η χάρη του Θεού δεν εξαγοράζεται με πενιχρά έργα ή με πεπερασμένη ανθρώπινη προσπάθεια. Η Γραφή κρατά μια κατηγορηματικά αρνητική θέση στο θέμα αυτό, ονομάζοντας κάθε ανθρώπινη αρετή «ράκος αποκαθμένης»[19] μπροστά στα μάτια του Παντεπόπτου Θεού. Στην Ορθόδοξη προοπτική κάθε άσκηση, πνευματικός κόπος και πόνος, που αναλαμβάνει ο μαθητής του Χριστού, γίνεται μόνο με σκοπό την αγάπη προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Ο άνθρωπος προσπαθεί να πείσει τον «ετάζοντα καρδιάς και νεφρούς»[20] Κύριο ότι ποθεί τη σωτηρία και την ευλογία Του. Πράττει κάθε πνευματικό έργο ως ένδειξη ευγνωμοσύνης προς τον Παθόντα και Ταφέντα Κύριο, ώστε να Του παραδώσει την καρδιά του και Αυτός να «εργασθεί» και να κατοικήσει μέσα της[21]. Είναι πρόδηλο ότι όλα τα χαρίσματα δεν είναι ούτε έργο της φύσης του ανθρώπου, ούτε της ασκήσεώς του είναι καθαρά έργο του Βαπτίσματος, δηλαδή της δωρεάς του Θεού.

Η πνευματική ζωή είναι πάντοτε συνεργία Θεού και ανθρώπου, όπου ο ελεύθερος Θεός ελεύθερα δωρίζει τη χάρη Του σε όποιον ελεύθερα την ποθεί[22]. Αποτελεί, δηλαδή, τη «σύμπραξη και τη συνεργασία της θείας και της ανθρώπινης βούλησης»[23]. «Ο Θεός, που είναι άπειρα μεγάλος και παντοδύναμος, για να τελειοποιήσει τα έργα των χειρών Του, καταδέχεται να εξαρτάται από τον άνθρωπο, που είναι άπειρα μικρός και αδύναμος. Το μικρό μέρος, ο άνθρωπος, αναμένεται να παραδοθεί πλήρως και ελεύθερα στο μεγάλο μέρος, τον Θεό, γιατί χωρίς τη συνεργία του ο Θεός δεν ενεργεί. Έτσι η παράδοση του ανθρώπου συνιστά και το μεγαλείο του, που φανερώνεται στη δημιουργική συνεργασία του με τον Θεό για την πραγμάτωση της προαιώνιας βουλής Του»[24].

[Συνεχίζεται]

12. Βλ. *Β Πετρ.* 1,4.

13. Βλ. *Η Μυστική εν Χριστώ ζωή*, σ. 129.

14. Βλ. *Β' Κορ.* 4,16.

15. Βλ. *Ακολουθία του Αγίου Βαπτίσματος*, Ευχαί της Απολούσεως.

16. Αρχιμ. Σωφρονίου, *Οικοδομώντας τον ναό του Θεού μέσα μας και στους αδελφούς μας*, τόμ. Α', Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ, ²2014, σ. 284-285.

17. Βλ. *Β Τιμ.* 2,5.

18. Πρωτοπρ. Βασιλείου Ι. Καλλιακμάνη, *Ποιμαντική και Εκκλησιολογία*, Μυγδονία,

Θεσσαλονίκη 2013, σ. 43.

19. *Ησ.* 64,6.

20. *Ψαλμ.* 7,10.

21. Βλ *Ιωάν.* 14,23.

22. Βλ. Ιερού Φωτίου, *Τα Αμφιλόχεια*, ΙΓ , σ. 134-136.

23. Παν. Αρ. Υφαντής, *Η απομύθευση του κακού*, Αρμός, 2015, σ.45.

24. Αρχιμ. Ζαχαρία, *Το Χάραγμα του Χριστού*, Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ,² 2015, σ. 271.